

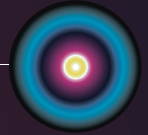

Η ύλη
τείνει προς το πνεύμα

Σε αυτό τον πίνακα βλέπουμε τον άνθρωπο που αποτελείται από ύλη και πνεύμα, δηλαδή ψυχή, μέσα σε ένα Σύμπαν που κι αυτό αποτελείται από ύλη και πνεύμα, δηλαδή ψυχή. Η ταχύτητα του φωτός μπορεί να ταυτιστεί άμεσα με την ταχύτητα της ψυχής, διότι έχει αποδειχθεί επιστημονικά ότι η ψυχή είναι φως.

Ο Stephen Hawking γράφει σ' ένα τελευταίο βιβλίο του ότι «πρέπει να προσπαθήσουμε να κατανοήσουμε την αρχή του Σύμπαντος με βάση την επιστήμη. Ίσως ο στόχος αυτός να βρίσκεται πέραν των δυνατοτήτων μας, εν τούτοις οφείλουμε τουλάχιστον να προσπαθούμε!»

Συμφωνώ απόλυτα με την άποψη του καθηγητή Hawking. Αυτό που χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή είναι να αντιληφθούμε “**τι είναι επιστήμη**” και ποιες επιστήμες πρέπει να χρησιμοποιούμε για να κατανοήσουμε το Σύμπαν.

Επιστήμες είναι η Φυσική, η Χημεία, η Αστρονομία, η Αστροφυσική, τα Μαθηματικά, η Γεωμετρία, η Γεωλογία, η Ιατρική, η Νομική, η Κοινωνιολογία, η Ανθρωπολογία, η Ψυχολογία, η Ψυχομετρία, η Θεολογία κ.ά.

Η σπουδαιότερη των επιστημών είναι η Φιλοσοφία, γιατί χωρίς αυτήν δε νοούνται όλες οι άλλες, αλλά και διότι στηρίζεται στη Λογική, δηλαδή την κορυφαία εκδήλωση της ανθρώπινης διάνοιας. Πιστεύω ότι ένας ισχυρισμός “**κατανόησης του Σύμπαντος**” μέσω μόνον της αστροφυσικής και της μαθηματικής επιστήμης είναι εξαιρετικά ελλειπής.

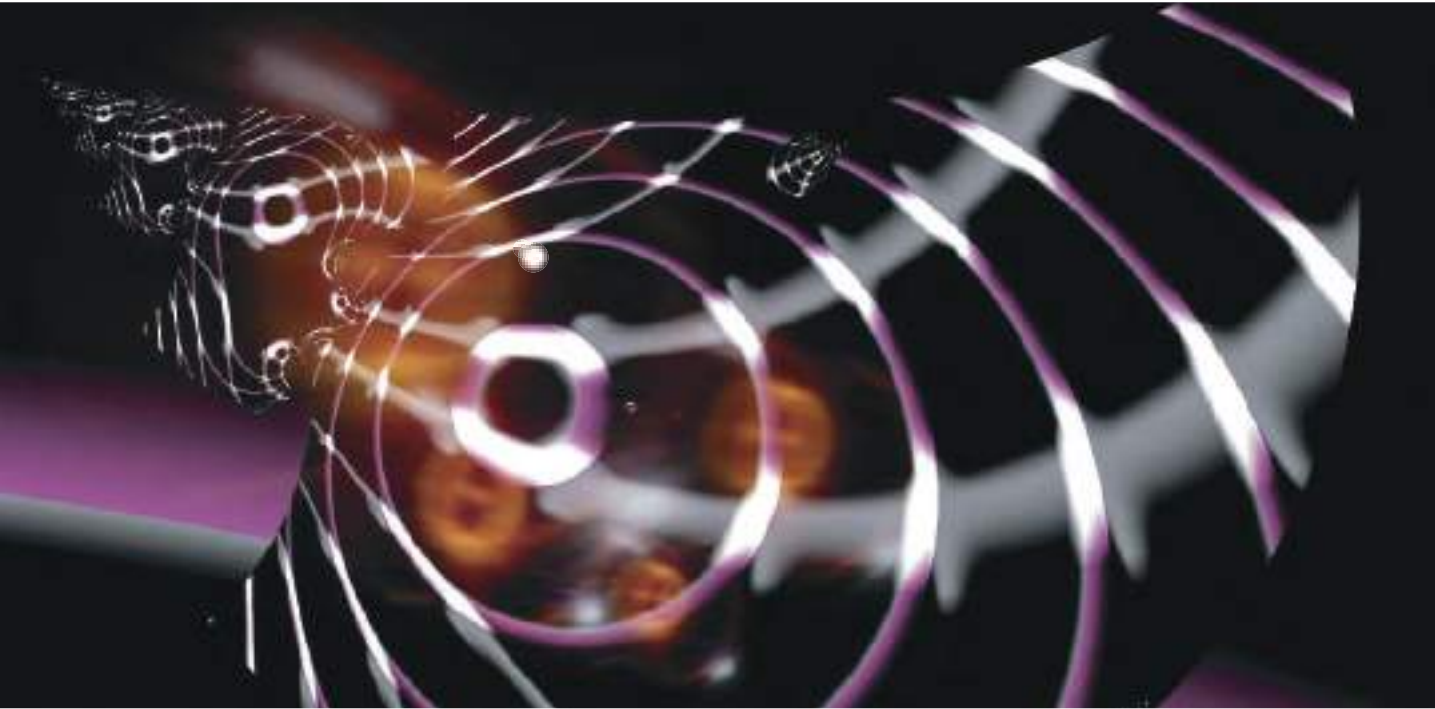
Η κατανόηση του σύμπαντος πρέπει να είναι, κατ' αρχήν, σχετική με τον άνθρωπο και το Θεό, δηλαδή με το σύνολο των επιστημών. Κάθε συμπαντικό φαινόμενο, επειδή δεν υπάρχει τυχαιότητα, παίζει ένα ιδιαίτερο ρόλο στην ταύτισή του με τον άνθρωπο αλλά και το δημιουργό του φαινομένου. Σ' αυτό άλλωστε στηρίζεται η «**Ανθρωπική Αρχή**».

Σ' αυτό τον πίνακα βλέπουμε τον άνθρωπο που αποτελείται από ύλη και πνεύμα, δηλαδή ψυχή, μέσα σ' ένα Σύμπαν που κι αυτό αποτελείται από ύλη και πνεύμα, δηλαδή ψυχή.

Η ταχύτητα του φωτός μπορεί να ταυτιστεί άμεσα με την ταχύτητα της ψυχής, διότι έχει αποδειχθεί επιστημονικά ότι η ψυχή είναι φως.

Όταν μιλάμε για ταξίδι μιάς φωτεινής δέσμης μέσα στο χωρόχρονο, μπορούμε πολύ εύκολα να σκεφθούμε ότι η δέσμη αυτή μπορεί να είναι και μία ψυχή που ταξιδεύει.

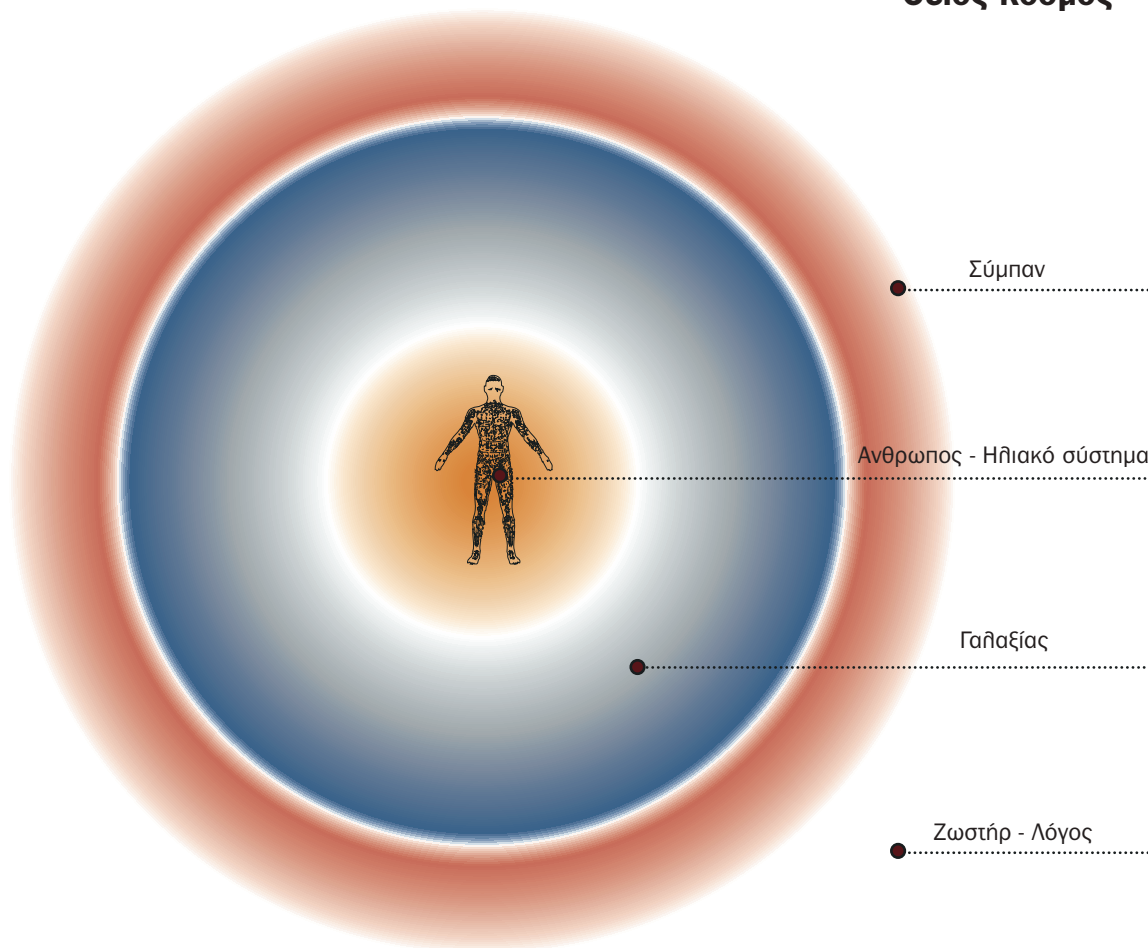

Όταν μιλάμε για ταξίδια σε ένα στρεβλωμένο χωρόχρονο μιάς συμπαντικής περιοχής, εννοούμε πάντα ταξίδια φωτονίων που θα μπορεί να είναι και ψυχές που ενεπλάκησαν στη δίνη ενός στρεβλωμένου χωρόχρονου. Αν δεν αποκλείσουμε μία τέτοια περίπτωση, θα μπορούμε να φαντασθούμε μία ψυχή, η οποία βιώνει ένα συνεχές “**τώρα**”, στο κέντρο δύο αντιθέτων χρονικών ροών. Αυτή η κατάσταση θα μπορούσε να θεωρηθεί ως στατική, με μία έννοια αιωνιότητας, απαλλαγμένης εντελώς από τις δονήσεις ενός παλλόμενου σύμπαντος που το βέλος του χρόνου δείχνει διαρκώς το μέλλον.

Εάν η εσωτερική δόμηση της ψυχής την κάνει να ανταποκρίνεται θετικά σε μία τέτοια διαρκή στατική κατάσταση, τότε μπορεί η ψυχή να βιώνει την αιώνια ευδαιμονία της. Θα πρέπει βεβαίως να ομολογήσω ότι με τρομάζει η σκέψη, αν μία ψυχή πέσει μέσα σε μία μαύρη τρύπα, τι θα επακολουθήσει. Αν ακόμα μπορούμε να δούμε με τα μάτια της ενόρασης ένα σύμπαν που η υλική δράση του διαδραματίζεται μέσα σε μία κβαντική κατάσταση ενός κόσμου ψυχών, που κατοικούν απ’ άκρη σ’ άκρη το Σύμπαν, τότε, μπορούμε να μιλήσουμε για Θρησκεία!

Θείος κόσμος

Θρησκεία είναι το μέσον επικοινωνίας του ανθρώπου με το θείον!... Σε αυτό το απλουστευμένο μοντέλο, θα παρουσιάσω με τόλμη μία πιθανή θρησκευτική άποψη ένωσης του ανθρώπου και της ψυχής του με το θείο κόσμο.

Μπορεί η κοσμογονία να μην είναι κοσμογραφία. Όμως, η κοσμογραφία εξηγεί την κοσμογονία στην εξωτερική της μορφή, που αφορά στους αριθμούς και στις εξισώσεις.

Η εσωτερική ερμηνεία της κοσμογονίας ανάγεται στο πνεύμα, την ίδια τη θεότητα.

Επειδή στη φιλοσοφική ερμηνεία του κόσμου αλλά και στη βάση της “**ανθρωπικής αρχής**” ισχύει το αρχαίο Ελληνικό ρητό

Στο κέντρο των ομόκεντρων κύκλων τοποθετούμε τον άνθρωπο που τον περιβάλλει το ηλιακό μας σύστημα. Ο επόμενος κύκλος αφορά στον Γαλαξία μας. Ο τρίτος κύκλος αντιπροσωπεύει το παρατηρήσιμο αλλά και μη παρατηρήσιμο Σύμπαν. Ο τελευταίος κύκλος είναι ο Ζωστήρ, ο Λόγος, εκεί που το υπέρυθρο απορροφάται από το λευκό.

Werner Heisenberg's (1901 - 1976)

Το 1927 βρήκε τη διάσημη αρχή της αβεβαιότητας ή της απροσδιοριστίας, που φέρει το όνομά του, και που δηλώνει ότι ο προσδιορισμός της θέσης και της Ορμής ενός σωματιδίου που κινείται, περιέχει απαραίτητα σφάλματα, το γινόμενο των οποίων δεν μπορεί να είναι μικρότερο από την κβαντική σταθερά του Planck και ότι, αν και αυτά τα σφάλματα είναι αμελητέα στην ανθρώπινη κλίμακα, δεν μπορούν να αγνοηθούν στις μελέτες της κλίμακος του ατόμου. Η αρχή της αβεβαιότητας αποτελεί όχι μόνο μια από τις βασικότερες της Κβαντικής Μηχανικής, αλλά εισήγαγε μια επανάσταση στα θεμέλια της φυσικής και αποτέλεσε την αρχή για μια νέα φιλοσοφική θεώρηση περί της δομής της ύλης, του Σύμπαντος και των δυνατοτήτων του ανθρώπου.

«**πάντων μέτρον άνθρωπος**», στο κέντρο των ομόκεντρων κύκλων τοποθετούμε τον άνθρωπο που τον περιβάλλει το ηλιακό μας σύστημα. Ο επόμενος κύκλος αφορά στον Γαλαξία μας. Ο τρίτος κύκλος αντιπροσωπεύει το παρατηρήσιμο αλλά και μη παρατηρήσιμο Σύμπαν, με όλες τις εκδηλώσεις της ύλης και του χωρόχρονου, που πέρα από αυτές, οι νόμοι είναι εντελώς άγνωστοι.

Ο τελευταίος κύκλος είναι ο Ζωστήρ, ο Λόγος, εκεί που το υπέρυθρο απορροφάται από το λευκό, εκεί που η κίνηση απορροφάται από το «**ακίνητον κινούν**», εκεί που η ύλη απορροφάται από το πνεύμα και μέσα από τη θεία μετάλλαξη στρέφεται και πάλι προς το συμπαντικό κέντρο από το οποίο προήλθε, υπηρετώντας το νόμο του «**γίγνεσθαι**».

Η Ύλη τείνει προς το Πνεύμα, ιδού η Θρησκεία!

Ποιος μπορεί να πιστοποιήσει ότι η σκοτεινή ύλη του Σύμπαντος, που καλύπτει το 90-99% του συνόλου της ύλης του, ακολουθεί την πορεία των Γαλαξιών;

Αν υποθέσουμε ότι την ακολουθεί, τι συμβαίνει στο κέντρο φυγής της ύλης; Από πού και πώς γεννάται το άπειρο υλικό του σύμπαντος για να κινεί το μηχανοστάσιο της φυγής από το κέντρο υπάρξεώς της; Μήπως η σκοτεινή ύλη ακολουθεί κάποιους άγνωστους προς το παρόν νόμους και οδεύει σε αντίθετη πορεία με τους Γαλαξίες;

Η αρχή της απροσδιοριστίας του Heisenberg μας πληροφορεί ότι δεν μπορεί κανείς να καθορίσει με απόλυτη ακρίβεια τη θέση και την ταχύτητα ενός σωματιδίου. Όσο μεγαλύτερη είναι η ακρίβεια προσδιορισμού της μιάς, τόσο μικρότερη είναι η ακρίβεια της άλλης.

Αυτό βεβαιώνει ότι η επιστημονική γνώση θα περιορίζεται πάντα «**στο μερικόν**» και ποτέ δε θα καλύπτει «**το όλον**».

Το όλον ανήκει στο χώρο της σοφίας και της ενόρασης που τείνει προς τον αιώνιο κόσμο των ιδεών.

Επειδή ζούμε σ' ένα κόσμο με διαπιστωμένες τις αντιθέσεις που συγκροτούν την αρμονία, επειδή το αντίθετο του πάνω είναι το κάτω, το αντίθετο του αριστερά είναι δεξιά, το αντίθετο του

φωτός είναι το σκότος, το αντίθετο της έλξης είναι η άπωση, άρα το αντίθετο της εξέλιξης είναι η ανέλιξη μέσα σε θεσμικούς υπαρξιακούς νόμους και κανόνες.

Παρακολούθησα με εξαιρετικό ενδιαφέρον, στην Ακαδημία Αθηνών, ένα διεθνές συνέδριο αστροφυσικών με θέμα τη χαοτική κατάσταση του Σύμπαντος.

Τα συμπεράσματα του συνεδρίου με οδήγησαν σε προσωπικά μου συμπεράσματα για τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να σκέφτεται ο άνθρωπος όταν καλείται να ερμηνεύσει το Σύμπαν.

Το Σύμπαν είναι μηχανικό, είναι δηλαδή ένα εργοστάσιο, που σκοπό έχει να παράγει το “**γίνεσθαι**”, το “**είναι**” των πάντων.

Για τη λειτουργία του εργοστασίου χρειάζονται “**πρώτες ύλες**”, τις οποίες διαρκώς θα επεξεργάζεται και διαρκώς θα τις

Το Σύμπαν είναι μηχανικό, είναι δηλαδή ένα εργοστάσιο, που σκοπό έχει να παράγει το “**γίνεσθαι**”, το “**είναι**” των πάντων.

διοχετεύει στην καταναλωτική αγορά του χωρόχρονου.

Ο αποθηκευτικός χώρος των πρώτων υλών του εργοστασίου του Σύμπαντος συνδέεται με το κβαντικό υλικό του χώρου, το οποίο καλύπτει τις τεράστιες ανάγκες της ανυπολόγιστης ύλης για τη λειτουργία του συμπαντικού μηχανισμού.

Το εργοστάσιο του Σύμπαντος είναι αυτογέννητο, αυτόνομο, αυτόδύναμο, αυτολειτουργικό και αιώνιο. Διαθέτει μία είσοδο αλλά και μία έξοδο. Απέναντι του, στα βάθη του απείρου, εκεί που ο χωρόχρονος ενοποιείται, αφομοιώνεται αλλά και ταυτίζεται με το Πνεύμα, υπάρχει ο Θεός κόσμος, ο Προορισμός, άρρηκτα συνδεδεμένος με το συμπαντικό εργοστάσιο.

Στο Σύμπαν τίποτα δεν είναι τυχαίο, όλα ανήκουν στις εξισώσεις.

Οι εξισώσεις υπάρχουν, επειδή υπάρχει το Άπειρον Πνεύμα, στο οποίο υπάγονται και από το οποίο εκπηγάζουν. Το Πνεύμα ταυτίζεται με το σύνολο των νόμων τους οποίους ακολουθούν οι εξισώσεις. Κι αυτοί ασφαλώς οι νόμοι υπάρχουν όχι μόνο για να πιστοποιούν την εξωτερική υπόσταση των πραγμάτων, αλλά και την εσωτερική τους. Όλα αυτά μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι το Σύμπαν, ενοποιημένο με το Πνεύμα, αποτελεί το σύνολο μίας δημιουργίας που υπάρχει πέρα από την υπόθεση “μιας αρχής”, μιας “μεγάλης έκρηξης”, ενός προσωρινού Σύμπαντος.

Η “αρχή της δημιουργίας” στην Παλαιά Διαθήκη, η “**αρχή της Δημιουργίας**” του λεγόμενου “**BIG BANG**” και κάθε άλλης μορφής “**αρχή**”, δε μας οδηγεί πουθενά αλλού, παρά στις αποφάσεις ενός ελαττωματικού Θεού, που αρχίζει να δημιουργεί ένα σύμπαν που αναβοσβήνει με μία επαναλαμβανόμενη γέννηση και ένα επαναλαμβανόμενο θάνατο. Αυτό βεβαίως δηλώνει ότι ο Θεός, αν συμβαίνουν πράγματι όλα αυτά, είναι ελαττωματικός. Επειδή όμως ο Θεός δεν είναι ελαττωματικός αλλά είναι τέλειος, ο άνθρωπος οφείλει να αναζητήσει την τέλεια λειτουργία του σύμπαντος μέσα στον τρόπο σκέψης του ίδιου του Δημιουργού.

Αυτό αποτελεί το ύψιστο καθήκον κάθε επιστήμονα, κάθε ερευνητή, κάθε στοχαστή, κάθε σκεπτόμενου ανθρώπου.

